

Rapport

Klacht

Verzoekster klaagt erover dat de directeur van de Belastingdienst/Utrecht-Gooi in zijn uitspraak van 20 januari 2009 op het door haar ingestelde beroep tegen de inbeslagname van een auto:

- haar beroep niet-ontvankelijk heeft verklaard. Verzoekster stelt dat het beslag nooit aan haar is (over)betekend;
- niet bereid was aan haar beroep tegemoet te komen zonder in te gaan op de met bewijsstukken onderbouwde stelling van verzoekster in het beroepschrift dat de auto zowel in juridisch als economisch opzicht haar eigendom was, maar uitsluitend gebruik heeft gemaakt van de bereidheid van verzoekster om de volledige openstaande schuld aan motorrijtuigenbelasting van de belastingschuldige te voldoen. Verzoekster merkt op dat zij daartoe uitsluitend bereid was om de al geplande aanstaande openbare verkoping van de auto te voorkomen.

Beoordeling

I. Bevindingen

1. Verzoekster treedt (onder meer) op als leasemaatschappij voor personenauto's.
2. Op 8 mei 2008 kocht verzoekster van B BV in het kader van een sale and lease back-contract een personenauto (hierna: de auto). B BV zou de auto op basis van operational lease blijven gebruiken. B BV had de auto kort daarvoor gekocht van K BV. K BV trad op als leasemaatschappij. Tot dat moment had B BV deze auto geleased van K BV.
3. Op 16 oktober 2008 nam de Belastingdienst/Noord de auto onder B BV in beslag. Het kenteken van de auto stond op dat moment nog geregistreerd op naam van K BV. De inbeslagname vond plaats op grond van artikel 22 a Invorderingswet 1990 ter zake van openstaande motorrijtuigenbelastingsschulden van K BV.
4. B BV tekende op 17 oktober 2008 bezwaar aan bij de Belastingdienst/Noord tegen de inbeslagname. B BV wees er op dat de auto sinds 8 mei 2008 eigendom was van verzoekster. Ook voerde B BV het volgende aan:

"...Het overschrijven van de tenaamstelling is nog niet gebeurd omdat onduidelijk is waar het overschrijvingsbewijs van de auto is gebleven. Volgens (K BV; N.o.) zou het rechtstreeks (...) aan (verzoekster; N.o.) zijn gezonden..."
5. Op 22 oktober 2008 verklaarde de Belastingdienst/Noord B BV niet ontvankelijk in haar bezwaar omdat niet zij, maar verzoekster eigenaresse was van de auto. De

Belastingdienst stelde in zijn beschikking dat verzoekster inmiddels van de inbeslagname op de hoogte was.

6. Eveneens op 22 oktober 2008 informeerde de Belastingdienst/Noord verzoekster telefonisch over het beslag dat op de auto was gelegd.

7. Op 6 november 2008 tekende verzoekster bezwaar aan tegen de inbeslagname van de auto. Zij wees er op dat zij reeds op 30 mei 2008 de koopsom van € 90.000 voor de auto aan B BV had voldaan. Verder voerde verzoekster het volgende aan:

"...Wij hebben het overschrijvingsbewijs opgevraagd bij (B BV; N.o.) en zij hebben dat weer opgevraagd bij (K BV; N.o.) (...). (K BV; N.o.) heeft aan (B BV; N.o.) gemeld dat het overschrijvingsbewijs rechtstreeks (...) aan (verzoekster; N.o.) verzonden zou worden.

Wij hebben onlangs (...) het overschrijvingsbewijs ontvangen..."

8. De Belastingdienst merkte het bezwaar van verzoekster aan als beroep op de directeur van de Belastingdienst. De directeur van de Belastingdienst/Utrecht-Gooi deed op 20 januari 2009 uitspraak op het beroep. Hij verklaarde het beroep niet-ontvankelijk omdat het niet was ontvangen binnen de wettelijke termijn van zeven dagen na de beslaglegging. De directeur beoordeelde het beroep ambtshalve en overwoog het volgende:

"...is met u de reikwijdte van artikel 22a van de Invorderingswet 1990 besproken. U heeft meegedeeld dat u wel bereid bent om de aanslagen motorrijtuigenbelasting te voldoen voor de inbeslaggenomen (auto; N.o.) vanaf het moment dat de auto door u in lease is gegeven.

(...)

Aan uw aanbod om de naheffingsaanslagen motorrijtuigenbelasting voor een bepaald motorrijtuig te voldoen, mag de ontvanger voorbijgaan, tenzij u alle op naam van de belastingschuldige openstaande naheffingsaanslagen motorrijtuigenbelasting (inclusief de kosten en rente) betaalt..."

De uitspraak van 20 januari 2009 werd op 29 januari 2009 aan verzoekster betekend.

De Belastingdienst liet verzoekster tevens weten dat de openbare verkoop van de auto was gepland op 2 februari 2009.

9. Op 29 januari 2009 liet verzoekster de Belastingdienst/Noord weten er grote bezwaren tegen te hebben alle openstaande motorrijtuigenbelastingsschulden van K BV te moeten voldoen om de auto terug te kunnen krijgen. Verzoekster gaf niettemin aan daartoe in het uiterste geval toch bereid te zijn om te voorkomen dat de auto zou worden geveild.

Voorts gaf verzoekster aan verbaasd te zijn dat het beroep niet-ontvankelijk was verklaard. Verzoekster merkte op dat het beslag niet aan haar was betekend en dat er ook niet op was gewezen dat binnen zeven dagen bezwaar moest worden gemaakt.

10. In een faxbericht van 30 januari 2009 bevestigde de Belastingdienst dat met verzoekster was overeengekomen dat zij de volledige openstaande motorrijtuigenbelastingsschuld van K BV ten bedrage van € 25.467 zou voldoen en dat de auto daarna zou kunnen worden teruggegeven.

11. Op 18 februari 2009 wendde verzoekster zich tot de Nationale ombudsman met een klacht. Voor het standpunt van verzoekster wordt verwezen naar de klachtformulering onder "Klacht".

12. Op 20 februari 2009 liet verzoekster telefonisch weten dat K BV failliet was verklaard.

13. De Belastingdienst/Utrecht-Gooi reageerde op 10 april 2009 op de klacht. De Belastingdienst wees voor zijn standpunt inzake de motorrijtuigenbelasting op het bepaalde in artikel 22a Invorderingswet 1990. De Belastingdienst achtte de klacht van verzoekster op dit punt niet gegrond.

Verder wees de Belastingdienst er op dat de overbetekening van het beslag aan verzoekster achterwege was gelaten omdat de ontvanger van de Belastingdienst/Noord op 22 oktober 2008 telefonisch contact had opgenomen en verzoekster dientengevolge van het beslag op de hoogte was. De Belastingdienst/Utrecht-Gooi stelde vast dat het beslag niettemin ook aan verzoekster had moeten worden betekend en dat het daarom beter zou zijn geweest indien hij het beroep van verzoekster op de directeur ontvankelijk zou hebben verklaard wegens verschoonbare termijnoverschrijding. De Belastingdienst wees daarbij op de bepaling in de 'Instructie Invordering en Belastingdeurwaarders' waarin is vastgelegd dat de directeur het beroepschrift gewoon zal behandelen indien hij van mening is dat de indiener niet in verzuim is geweest.

Ook gaf de directeur aan dat hij deze problematiek uitdrukkelijk aan de orde zou stellen bij voorlichting aan de regionale eenheden van de Belastingdienst.

14. De Nationale ombudsman legde de klacht van verzoekster over de motorrijtuigenbelasting op 2 oktober 2009 ook voor aan de minister van Financiën. Op 7 december 2009 reageerde de directeur-generaal van de Belastingdienst op de klacht. Tevens beantwoordde hij de vragen die de Nationale ombudsman had gesteld. De directeur-generaal schreef het volgende:

"... U verzoekt mij om bij de beantwoording van deze vraag aandacht te besteden aan het volgende:

- Kan uit de wetsgeschiedenis worden afgeleid dat de wetgever ook toepassing in een situatie als deze heeft gewild? Zo ja, waar?
- Het tweede lid van artikel 22a Invorderingswet 1990 biedt de ontvanger beleidsvrijheid: "kan door de ontvanger verhaal worden genomen". Acht u het redelijk dat de ontvanger van die mogelijkheid in deze situatie gebruik heeft gemaakt, en zo ja, waarom?
- Kunt u zich vinden in de gedachte dat de gevolgen van toepassing van artikel 22a Invorderingswet 1990 in deze situatie, waar slechts sprake is van een administratieve oorzaak voor de tenaamstelling van het kenteken, buitenproportioneel zijn? Zo neen, waarom niet?
- Kunt u zich vinden in een oplossing waarbij de ontvanger zich op de auto uitsluitend verhaalde voor de motorrijtuigenbelasting die op die auto betrekking had? Zo neen, waarom niet?

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedragingen van de Belastingdienst/Utrecht-Gooi, is gegrond wegens schending van het redelijkheidsvereiste.

De Nationale ombudsman heeft met instemming kennisgenomen van het voornemen van de directeur van de Belastingdienst/Utrecht-Gooi om de regionale eenheden van de Belastingdienst voor te lichten over de van toepassing zijnde voorschriften over de ontvankelijkheid van beroep op de directeur.

De Nationale ombudsman heeft eveneens met instemming kennis genomen van de beslissing van de directeur-generaal om het verhaal door de ontvanger op de auto van verzoekster te beperken.

Onderzoek

Op 18 februari 2009 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van A BV te Hoofddorp, met een klacht over een gedraging van de Belastingdienst/Utrecht-Gooi.

Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de minister van Financiën, werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de Belastingdienst verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

In verband met zijn verantwoordelijkheid voor het beleid van de Belastingdienst werd ook de minister van Financiën over de klacht geïnformeerd en in de gelegenheid gesteld zijn

zienswijze kenbaar te maken.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

De staatssecretaris van Financiën berichtte dat het verslag hem geen aanleiding gaf tot het maken van opmerkingen.

Verzoekster gaf binnen de gestelde termijn geen reactie.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

- het verzoekschrift van 17 februari 2009 met bijlagen;
- de reactie van 10 april 2009 van de directeur van de Belastingdienst/Utrecht-Gooij;
- de reactie van 7 december 2009 van de directeur-generaal van de Belastingdienst.

Bevindingen

Wettelijk kader/

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

Artikel 22a is per 1 januari 2000 in de Invorderingswet 1990 (IW) opgenomen met als doel het effectief bestrijden van de zogeheten 'katvangerconstructie'. Blijkens de toelichting (TK 1999-2000, 26 820, nr. 3 blz. 31-33, bijlage 1) is de reikwijdte van het artikel bewust niet beperkt tot gevallen waarin het kenteken op naam van een katvanger staat.

Uit de toelichting blijkt dat de wetgever er van is uitgegaan dat de maatregel geen hinder zou opleveren voor autoverhuurbedrijven en leasemaatschappijen:

Ingeval de aan dergelijke ondernemingen toebehorende auto's gekentekend zijn ten name van de desbetreffende ondernemingen, plegen zij zelf tijdig de verschuldigde motorrijtuigenbelasting te betalen en komt het dus niet tot naheffingsaanslagen. Ingeval de belastingplicht voor de motorrijtuigenbelasting inzake de aan die ondernemingen toebehorende auto's met toepassing van artikel 8, eerste lid, aanhef en onderdeel a, MRB naar de (duurzaam) feitelijke gebruiker is verlegd, valt een dergelijke situatie buiten het bestek van het voorgestelde verhaalsrecht ingevolge de beperking die uitgaat van het eerste lid van artikel 22a IW. Te weten de beperking van het verhaalsrecht tot de gevallen

waarin de motorrijtuigenbelasting wordt geheven van diegene te wiens name het voor de auto in kwestie opgegeven kenteken is gesteld. (TK, vergaderjaar 1999-2000, 26820, nr. 3 blz. 32-33).

Tegelijk met de inwerkingtreding van artikel 22a IW is een wijziging van de Leidraad Invordering 1990 in werking getreden (Stcrt. 1999, nr. 251/pag. 28, ...) waarin is aangegeven:

1. Dit artikel bevat een bijzonder verhaalsrecht voor naheffingsaanslagen in de motorrijtuigenbelasting ten name van degene op wiens naam het voor het motorrijtuig opgegeven kenteken is gesteld, alsmede de met die naheffingsaanslagen verband houdende renten, kosten en bestuurlijke boeten. Het artikel strekt tot bestrijding van katvangerconstructies bij motorrijtuigen. Onder katvangers dient in dit verband te worden verstaan: insolvabele, in casu geen verhaal biedende, personen die tegen betaling kentekens van motorrijtuigen op hun naam laten zetten. Te denken valt bijvoorbeeld aan zwervers en verslaafden. Uit de praktijk blijkt dat zij op verzoek van malafide personen, hierna te noemen: verschuilers, en tegen een veelal geringe vergoeding bereid zijn één of meer kentekens op hun naam te stellen. De reikwijdte van de regeling is overigens niet beperkt tot gevallen waarin het kenteken ten name van een katvanger staat. Voor de toepassing van de bijzondere verhaalsbevoegdheid is voldoende dat de formeel belastingschuldige terzake van een naheffingsaanslag motorrijtuigenbelasting ca. kennelijk insolvabel is.

Bijzonder verhaalsrecht

2. Als de in het eerste lid bedoelde naheffingsaanslagen in de motorrijtuigenbelasting niet worden voldaan en ook niet door middel van dwanginvordering kunnen worden verhaald, omdat de formeel belastingschuldige kennelijk insolvabel is, kan de ontvanger beslag leggen op elke auto waarvan het kenteken op diens naam is gesteld.

De ontvanger kan de op de voet van de vorige volzin inbeslaggenomen auto('s) verkopen en vervolgens de opbrengst van die verkoop aanwenden voor de voldoening van alle ten name van de formeel belastingschuldige openstaande naheffingsaanslagen motorrijtuigenbelasting en van de met die naheffingsaanslagen verband houdende kosten, renten en bestuurlijke boeten. Het verhaalsrecht strekt zich dus uit tot alle auto's waarvan het kenteken ten name van de formeel belastingschuldige is gesteld.

Het recht van de verschuilers c.q. andere derden met betrekking tot de auto's in kwestie wordt in deze situatie dus ondergeschikt gemaakt aan deze bijzondere verhaalsmogelijkheid.

De Leidraad Invordering is ingetrokken bij besluit van 12 juni 2008 en vervangen door de Leidraad Invordering 2008 waarin ten aanzien van artikel 22a IW geen beleidsregels waren

opgenomen. Inmiddels is echter de Leidraad Invordering 2008 bij besluit van 9 juli 2009, nr. CPP2009/1047M (Stcrt. 2009, nr. 10929) aangevuld/gewijzigd met o.a. de volgende tekst (...):

Art. 22a. 1 Autoverhuurbedrijven en leasemaatschappijen

Motorrijtuigen die toebehoren aan autoverhuurbedrijven of leasemaatschappijen zullen in beginsel geen voorwerp zijn van het bijzondere verhaalsrecht van artikel 22a van de wet. Dit is slechts anders als sprake is van misbruik of als de belasting die betrekking heeft op het betreffende motorrijtuig niet is betaald. In het laatste geval blijft de toepassing van het verhaalsrecht beperkt tot die belasting.

Beantwoording van uw vragen

Uit de wetsgeschiedenis kan worden afgeleid dat met de opnemings van de bijzondere verhaalsmogelijkheid van artikel 22a IW in de wet is beoogd, de 'katvangerconstructie' krachtig aan te pakken en daarmee tevens te ontmoedigen. Het recht van de verschuiler maar ook van andere derden is daarbij welbewust ondergeschikt gemaakt aan deze verhaalsmogelijkheid. Om te kunnen optreden is geen kwalificatie als 'katvanger' noodzakelijk geacht, maar is het feit dat met betrekking tot een bepaald voertuig niet aan één of meer verplichtingen wordt voldaan al voldoende. De kans dat te goeder trouw zijnde derden zoals autoverhuur- en leasebedrijven door deze maatregel getroffen zouden kunnen worden, werd gering geacht. Aanvankelijk is op dit punt dan ook geen beleidsregel geformuleerd. Zowel het standpunt van de ontvanger als de beslissing van de directeur is in dat kader begrijpelijk.

Inmiddels heeft de staatssecretaris met betrekking tot dit onderwerp beleid geformuleerd. Ten tijde van de beslissing van de directeur was dit standpunt nog niet ingenomen c.q. bekend gemaakt. In beginsel wordt het bijzondere verhaalsrecht van artikel 22a IW niet toegepast op motorrijtuigen die toebehoren aan autoverhuurbedrijven of leasemaatschappijen. Dat lijdt uitzondering als sprake is van misbruik, of als de belasting op het motorrijtuig in kwestie niet betaald is. Dan blijft het verhaalsrecht beperkt tot het bedrag van die belasting.

In de voorgelegde casus is niet gebleken van misbruik. Gelet op de recent geformuleerde beleidsregel die behelst dat autoverhuurbedrijven en leasemaatschappijen in beginsel geen voorwerp van het bijzondere verhaalsrecht van artikel 22a zullen zijn, acht ik een oplossing redelijk waarbij alleen de houderschapsbelasting met rente en kosten (inclusief kosten van afvoeren e.d.) die betrekking heeft op de Landrover niet wordt terugbetaald en de rest van het betaalde bedrag wordt geretourneerd. Hierover zal op korte termijn door de ontvanger contact worden opgenomen met (verzoekster; N.o.)..."

II. Beoordeling

Ten aanzien van ontvankelijkheid

1. De Belastingdienst/Noord nam op 16 oktober 2008 een auto in beslag. De auto was op dat moment krachtens een leasecontract in gebruik bij B BV. De eigendom van de auto berustte bij verzoekster, maar het kenteken stond nog op naam van K BV, die voorheen eigenaresse was geweest van de auto. De auto werd op grond van artikel 22a Invorderingswet 1990 (zie Achtergrond) in beslag genomen voor de openstaande motorrijtuigenbelastingsschulden van K BV.

2. Op grond van het bepaalde in artikel 22 Invorderingswet 1990 (zie Achtergrond) had verzoekster de mogelijkheid om binnen zeven dagen na de beslaglegging op de auto een beroepschrift in te dienen bij de directeur van de Belastingdienst. Verzoekster diende haar beroepschrift in op 6 november 2008, derhalve na het verstrijken van de termijn van zeven dagen. De Belastingdienst/Utrecht-Gooi verklaarde verzoekster op die grond in zijn uitspraak van 20 januari 2009 niet ontvankelijk in haar bezwaar. De Belastingdienst plande de openbare verkoop van de auto vervolgens op een datum kort daarna, namelijk op 2 februari 2009. De beslissing van de directeur werd pas op 29 februari 2009, derhalve slechts drie dagen voor de geplande verkoop, aan verzoekster betekend.

3. Verzoekster klaagt er over dat de directeur van de Belastingdienst/Utrecht-Gooi haar niet ontvankelijk heeft verklaard in haar beroep.

4. Het redelijkheidsvereiste houdt in dat overheidsinstanties de in het geding zijnde belangen tegen elkaar afwegen en dat de uitkomst hiervan niet onredelijk is.

5. De handelwijze van de Belastingdienst voldeed niet aan het redelijkheidsvereiste.

Ingevolge het bepaalde in artikel 435 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering (zie Achtergrond) had de Belastingdienst het beslag ook aan verzoekster moeten betekenen. Dit had moeten gebeuren binnen acht dagen na de beslaglegging of binnen acht dagen nadat de Belastingdienst ervan op de hoogte was geraakt dat de eigendom van de inbeslaggenomen auto toebehoorde aan verzoekster.

6. Nu de Belastingdienst had verzuimd het beslag ook aan verzoekster te betekenen, was het niet redelijk dat de Belastingdienst verzoekster in haar beroep niet ontvankelijk verklaarde. De niet-ontvankelijkverklaring had tot gevolg dat de Belastingdienst niet was gebonden aan de verplichting van artikel 22 Invorderingswet 1990 om de verkoop van de auto uit te stellen tot tenminste acht dagen na de betekening van de beslissing op het beroep aan verzoekster. Dit leidde er toe dat de verkoop werd gepland reeds drie dagen nadat verzoekster van de uitspraak op de hoogte was gesteld, zodat zij slechts drie dagen de tijd had om de verkoop alsnog te voorkomen.

7. De redelijkheid gebod dat de directeur, zoals deze ook zelf aangeeft in zijn reactie op de klacht, gebruik had gemaakt van de mogelijkheid die de 'Instructie Invordering en

Belastingdeurwaarders' bood en had geoordeeld dat verzoekster niet in verzuim was geweest bij het indienen van haar beroepschrift en haar ontvankelijk had verklaard in haar beroep.

8. Daaraan doet niet af dat de Belastingdienst/Noord verzoekster op 22 oktober 2008, kennelijk na kennisname van het bezwaar van B BV van 17 oktober 2008 tegen het beslag, telefonisch heeft geïnformeerd over het op haar auto gelegde beslag. Het is immers niet gebleken dat verzoekster bij die gelegenheid is geweest op de mogelijkheid beroep aan te tekenen bij de directeur en op de daarvoor geldende termijn.

De onderzochte gedraging is in zoverre niet behoorlijk.

Ten aanzien van het verhaal op de auto

9. Verzoekster klaagt er verder over dat de Belastingdienst/Utrecht-Gooi aan de teruggaaf van de auto de voorwaarde verbond dat zij alle openstaande schulden aan motorrijtuigenbelasting van K BV, die de auto voorheen in lease had uitgegeven, zou voldoen.

10. De Belastingdienst stelde zich op het standpunt juist te hebben gehandeld. De Belastingdienst wees daartoe op het bepaalde in artikel 22a Invorderingswet 1990.

11. De directeur-generaal van de Belastingdienst wijst er op dat de regeling van artikel 22a Invorderingswet 1990 weliswaar is bedoeld om op te kunnen treden tegen zogenaamde katvangers maar dat de reikwijdte van de regeling daartoe niet is beperkt.

Ook wijst de directeur-generaal er op dat de wetgever er bij de totstandkoming van de regeling van is uitgegaan dat de regeling geen hinder zou opleveren voor autoverhuurbedrijven en leasemaatschappijen.

Nu in het geval van verzoekster niet is gebleken van misbruik acht de directeur-generaal het redelijk dat het verhaal van de ontvanger wordt beperkt tot de motorrijtuigenbelastingsschulden van K BV voor zover die betrekking op de auto van verzoekster. Dit standpunt van de directeur-generaal is in overeenstemming met de bepaling die in de Leidraad Invordering 2008 is opgenomen nadat de directeur van de Belastingdienst/ Utrecht-Gooi op het beroep van verzoekster had beslist. Volgens deze bepaling (zie Achtergrond) dient de ontvanger van de Belastingdienst het verhaal op grond van artikel 22a Invorderingswet 1990, behoudens in situaties van misbruik, te beperken tot de belasting die betrekking heeft op de betrokken auto.

12. Het redelijkheidsvereiste houdt in dat overheidsinstanties de in het geding zijnde belangen tegen elkaar afwegen en dat de uitkomst hiervan niet onredelijk is.

13. Artikel 22a is per 1 juni 2000 in de invorderingswet 1990 opgenomen ter bestrijding van zogenaamde katvangers. Dit betekent dat het artikel de situatie wilde bestrijden waarin het kenteken van een of meer auto's bewust en veelal tegen een kleine vergoeding op naam werd gezet van iemand die voor de motorrijtuigenbelasting geen verhaal bood. Het artikel biedt de ontvanger een bijzondere verhaalsmogelijkheid. De ontvanger kan zich voor alle openstaande belastingschulden van de katvanger verhalen op elk voertuig waarvan het kenteken op naam staat van de katvanger. De bewoordingen van artikel 22a Invorderingswet 1990 zijn echter zodanig gekozen dat de werking van het artikel niet is beperkt tot situaties waarin sprake is van een katvanger of waarin anderszins sprake is van misbruik.

14. Hoewel de situatie van verzoekster de Belastingdienst er dientengevolge niet van behoefde te weerhouden een beroep te doen op de werking van artikel 22a invorderingswet 1990, is de Nationale ombudsman van oordeel dat de beslissing van de Belastingdienst op gespannen voet staat met het redelijkheidsvereiste.

In de situatie van verzoekster was immers van misbruik in het geheel geen sprake. De betrokken auto was via de gebruiker, B BV, overgedragen van de ene leasemaatschappij, K BV aan een andere leasemaatschappij, verzoekster. Het kenteken stond weliswaar tijdens de inbeslagname nog op naam van K BV, maar er is geen enkele aanwijzing dat dit zou zijn geweest om verhaal door de Belastingdienst onmogelijk te maken. De oorzaak dat de tenaamstelling van het kenteken nog niet was aangepast, lag uitsluitend in administratieve omstandigheden: het overschrijvingsbewijs was niet tijdig in handen gekomen van verzoekster.

15. De bovengenoemde omstandigheden in combinatie met de kennelijke bedoeling van de wetgever dat artikel 22a invorderingswet 1990 niet zou leiden tot hinder voor autoverhuurbedrijven en leasemaatschappijen, hadden de directeur van de Belastingdienst op grond van het redelijkheidsvereiste moeten doen besluiten af te zien van verhaal van alle motorrijtuigenbelastingsschulden van K BV op de auto van verzoekster en dit te beperken tot de schulden die op de betrokken auto betrekking hadden. Dit is onder meer het standpunt van de directeur-generaal Belastingdienst en het na de beslissing van de Belastingdienst vastgestelde beleid in de Leidraad Invordering 2008.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

1. Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering

Artikel 435, eerste en tweede lid

"1. Het staat aan de executant vrij te gelijker tijd beslag te leggen op alle voor beslag vatbare goederen, waartoe hij bevoegd is zijn vordering te verhalen.

2. Hij is verplicht een beslag dat strekt tot verhaal op een goed dat aan een ander dan de schuldenaar toebehoort, en dat ten laste van die ander wordt gelegd, binnen acht dagen aan de schuldenaar te betekenen."

2. Invorderingswet 1990

Artikel 22, eerste lid

"1. Derden die geheel of gedeeltelijk recht menen te hebben op roerende zaken waarop ter zake van een belastingschuld beslag is gelegd, kunnen een beroepschrift richten tot de directeur, mits zulks doende vóór de verkoop en uiterlijk binnen zeven dagen, te rekenen van de dag der beslaglegging. Het beroepschrift wordt ingediend bij de ontvanger, tegen een door deze af te geven ontvangbewijs. De directeur neemt zo spoedig mogelijk een beslissing. De verkoop mag niet plaats hebben, dan acht dagen na de betekening van die beslissing aan de reclamant en aan degene tegen wie het beslag is gelegd, met nadere bepaling van de dag van verkoop."

Artikel 22a

"1. Dit artikel is van toepassing op naheffingsaanslagen in de motorrijtuigenbelasting welke zijn vastgesteld op de voet van artikel 7, eerste lid, aanhef en onderdeel a, van de Wet op de motorrijtuigenbelasting 1994 ten name van degene op wiens naam het voor het motorrijtuig opgegeven kenteken is gesteld, alsmede op de met die naheffingsaanslagen verband houdende kosten, renten en bestuurlijke boeten.

2. Voor de in het eerste lid bedoelde vorderingen kan door de ontvanger verhaal worden genomen op elk motorrijtuig waarvan het opgegeven kenteken ten name van de in het eerste lid bedoelde natuurlijke persoon of rechtspersoon is gesteld, zonder dat enig ander enig recht op deze motorrijtuigen kan tegenwerpen.

3. Uitwinning van motorrijtuigen als bedoeld in het tweede lid is niet mogelijk voorzover degene die enig recht op een dergelijk motorrijtuig heeft goederen van degene op wiens naam het voor die motorrijtuigen opgegeven kenteken is gesteld, aanwijst die voor de in het eerste lid bedoelde vorderingen voldoende verhaal bieden.

4. De in artikel 78 van de Wet op de motorrijtuigenbelasting 1994 bedoelde ambtenaren zijn bevoegd de hen in de artikelen 78 en 79 van die wet toegekende bevoegdheden mede uit te oefenen ten behoeve van de toepassing van dit artikel."

3. Leidraad Invordering 2008

Artikel 22a punt 1

"Motorrijtuigen die toebehoren aan autoverhuurbedrijven of leasemaatschappijen zullen in beginsel geen voorwerp zijn van het bijzondere verhaalsrecht van artikel 22a van de wet. Dit is slechts anders als sprake is van misbruik of als de belasting die betrekking heeft op het betreffende motorrijtuig niet is betaald. In het laatste geval blijft de toepassing van het verhaalsrecht beperkt tot die belasting."